

Entrevista a Corrent Roig sobre les eleccions del 9 de març (tambien en castellano)

CORRENT ROJA - CATALUNYA :: 01/03/2008

ntinuant amb les entrevistes a l'esquerra anticapitalista al voltant de les eleccions del 9 de març, aquesta vegada ens respon Josep Bel, en nom de Corrent Roig, referent nacional català de Corriente Roja.

Entrevista a Corrent Roig sobre les eleccions del 9 de març (tambien en castellano)

Kaos - Quina posició manteniu davant les eleccions i per què?

Nosaltres no ens presentem a les eleccions. No és una prioritat nostra en aquests moments. Creiem que en la fase de construcció d'una força d'esquerra anticapitalista en què ens trobem no correspon esmerçar esforços participant en un procés electoral com aquest.

Per nosaltres el que cal és anar sentant les bases per avançar cap a una força anticapitalista real, arrelada a la classe treballadora i els moviments socials, i això només ens sembla possible participant activament en el conjunt de lluites obreres i populars contra els agressions del govern, el règim i el capital. Ens referim a lluites com les dels companys de TMB de Barcelona pel dret a dos dies de descans setmanal, la dels estudiants contra el procés de Bolonya que vol elititzar i privatitzar la Universitat, les mobilitzacions per un habitatge digne, la lluita de les dones pel dret a l'avortament lliure i gratuït, les accions de solidaritat amb pobles que lluiten pels seus drets com ara el palestí, l'impuls de la proposta d'ILP per un SMI digne i contra la precarietat, la solidaritat amb el poble basc en defensa dels seus drets democràtics, la lluita contra la monarquia i pels drets nacionals... Ens sembla que serà a partir d'aquestes mobilitzacions i de les que vindran que, a mesura que avancin i s'estenguin, serà possible el sorgiment d'una àmplia capa d'activistes disposada a agrupar-se per lluita organitzadament i a l'ofensiva per acabar amb aquest sistema polític i social opressor.

No obstant això també volem deixar clar que nosaltres no som contraris a utilitzar les eleccions burgeses com un mitjà d'acció més, subordinat a les accions de masses -les úniques que poden realment portar a un canvi social revolucionari— i al servei d'aquestes, amb un estricte control de l'acció parlamentària, donat el perill d'acomodació social que suposa. Just el contrari del que fan els partits de l'esquerra institucional, que basen la seva activitat en les institucions i han fet de la política una activitat professional ben remunerada i, com que qui paga mana, actuen al servei del manteniment de l'ordre actual, endeutant-se amb els bancs per tenir 5 minuts de propaganda. És evident que no es això pel que va lluitar i morir tanta gent.

Nosaltres, doncs, no volem fer de la debilitat virtut: seria absurd renunciar a un mitjà per difondre les lluites i les propostes anticapitalistes, a una tribuna per difondre l'acció política anticapitalista, sinó fos perquè som una força petita, com molts grups anticapitalistes dispersos que prioritzen el mateix, reconstruir l'esquerra de baix a dalt.

Anar a votar per dir que és important participar en un sistema que “li diuen democràcia i no ho és”, o anar a votar al PSOE privatitzador per por al PP, o anar a votar amb el nas tapat per tornar a veure l'espectacle desastrós de IU-ICV-EUiA fent de comparsa neoliberal del PSOE, sense organitzar per la base res creïble, callant front la moderació salarial per no molestar els dos sindicats majoritaris, no és la prioritat. Inventar candidatures comunistes per dir que ja tinc a qui votar, tampoc es l'expressió de cap organització social alternativa.

Lluitar, estar amb els de baix, amb els treballadors, organitzar --però no essent el que pensa i decideix pels altres--, aquesta si es la prioritat. Lliures respecte al poder i iguals per decidir, volem ser els comunistes.

Kaos - Creieu que aquestes eleccions són plenament democràtiques, lògicament des del punt de vista de la democràcia formal pròpia del pensament burgès?

És evident que no. Partim naturalment del fet que ni la més democràtica de les societats capitalistes realment ho és plenament, si tenim en compte que les profundes desigualtats socials tenen un reflex evident en els òrgans de poder, on sempre l'elecció acaba essent entre una o altra força defensora del sistema i disposada a governar en favor de les classes dominants. Parlem d'una democràcia purament formal que es redueix al vot periòdic entre diverses opcions perpetuadores de l'ordre existent i que nega la democràcia real, és a dir, la participació activa de la població en els assumptes públics que li afecten de manera quotidiana, como ara l'organització de l'economia i la producció.

Però és que la democràcia espanyola sortida del pacte de la Transició no compleix ni aquests mínims. Primer perquè té trets profundaments antidemocràtics, entre els quals la mateixa figura del cap d'estat, vitalici, hereditari, nomenat pel dictador anterior i exempt de qualsevol responsabilitat legal; també la negació del dret d'autodeterminació dels pobles o la protecció de la propietat privada capitalista, tot això amb garantia de l'exèrcit...

En relació a aquestes eleccions, n'hi ha dues coses molt escandaloses. Una, que l'esquerra abertzale hagi estat prohibida, és a dir, que centenars de milers de ciutadans bascos no tinguin ni l'opció d'expressar-se políticament ni d'obtenir representació. Dos, que milions de ciutadans i ciutadanes no puguin ni tan sols votar: els milions de treballadors i treballadores immigrants als quals se'ls nega aquest dret --tot i tenir tots els deures de qualsevol altre treballador o treballadora-- i també els joves entre els 16 i 18 anys que, tot i tenir les obligacions pròpies dels “adults”, tampoc no tenen reconegut aquest dret.

Parlar de democràcia en aquestes condicions sona a broma, broma dissortadament tolerada per una esquerra institucional que, sense excepció, calla, atorga i viu de les engrunes que els hi cauen de la taula del règim.

Kaos - Quina valoració feu de la legislatura que acaba, governada pel PSOE i els seus aliats parlamentaris (ICV-IU, ERC...)?

L'essència de la política del PSOE en aquests quatre anys no ha diferit gaire de la que feia Aznar. Va començar prenent algunes mesures inevitables, tenint en compte la forma inesperada en què va accedir al poder: es va veure obligat a complir la promesa de retorn de les tropes a l'Iraq, per exemple. També va adoptar algunes mesures populistes i

demagògiques, d'escàs cost econòmic, com ara la pujada del SMI a 600 € que no afecta ni al 3% dels assalariats (desvinculant-lo com a referent de les prestacions socials) mentre baixa el salari mig o la petita pujada de les pensions mínimes, més recentment les subvencions a l'habitatge per a joves... i algunes altres com la legalització dels matrimonis homosexuals.

Mesures menors, però, que no modifiquen el veritablement important. En el terreny econòmic i social: reformes laborals que abarateixen encara més l'acomiadament i afavoreixen la precarietat; reformes de pensions que dificulten l'accés a aquest dret, reduint-les i fomentant la privatització (fons de pensions); reformes fiscals favorables al capital (reducció de l'impost de societats...); lleis privatitzadores dels serveis públics (ensenyament, ferrocarril...)... una política neoliberal que ha servit perquè els grans empresaris (banquers, constructores, empreses energètiques i de serveis...) hagin batut rècords de guanys, mentre els salaris i les condicions de vida dels treballadors i treballadores han continuat deteriorant-se (baixos salaris i carestia de la vida, ocupació precària, preu de l'habitatge...).

En el terreny més polític: enduriment del reglament d'estrangeria contra els immigrants, respecte i augment dels privilegis a l'església (subvencions a l'ensenyament, assignatura de religió...), enviament de tropes d'ocupació arreu (Afganistan, Líban...), profunda agressió a les llibertats polítiques formals aprofitant la "lluita contra el terrorisme"...

Un govern, a més, poruc, incapaç de fer front a la dreta, a la defensiva en qüestions com la del País Basc o la immigració, que ha esperonat la reacció neofranquista pura i dura, amb l'església amb un paper destacat.

Sobre els seus aliats parlamentaris (IU-ICV-EUiA, ERC, BNG) podem parlar de comparses que han estat incapaços de modificar la política del govern. Com a molt alguna tímida proposta que mai no ha condicionat el suport a la seva política. Cada cop és més evident que cap d'aquestes forces és ni pot ser una alternativa real, no ja per transformar el sistema, sinó ni tan sols per jugar un paper que no sigui subaltern a les polítiques social-liberals del PSOE.

A Catalunya, tenim un exemple prou eloqüent d'això amb el Tripartit, que poc ha d'envejar el govern central pel que fa a polítiques neoliberals (privatització de la sanitat i de l'ensenyament, precarietat laboral a l'administració, suport a les deslocalitzacions i acomiadaments massius...) o de repressió dels moviments socials (okupes, treballadors de TMB...).

Kaos - Tot sembla indicar que no està clar quina serà la força política guanyadora a les eleccions. El PSOE està utilitzant a fons la possibilitat d'una victòria del PP per a mobilitzar l'electorat. Segons la vostra valoració, què podria significar una victòria de Zapatero o de Rajoy des del punt de vista de l'acció del futur govern?

Per nosaltres sembla clar que el proper govern, sigui quin sigui qui el formi i independentment també dels suports que rebi, serà un govern del capital, és a dir, un govern que actuarà defensant els interessos de la minoria social més rica, les grans empreses i les grans fortunes, i això només serà possible, com sempre, a costa de la majoria social treballadora. Els programes d'ambdues forces principals no difereixen gaire en política social i econòmica (fiscalitat, contrarreformes de pensions i laboral...), ni tampoc en

els altres aspectes centrals de l'acció de govern (repressió dels drets nacionals, política internacional amb l' OTAN....)

No obstant això, el fet que el PSOE utilitzi a fons la por a la dreta per mobilitzar un electorat en gran part decebut per la seva acció de govern es basa en una percepció real del caràcter neofranquista i ultrarreaccionari del PP, visible en l'ostentosa xenofòbia o l'ultraespanyolisme montà dels quals fa bandera.

No ens enganyem, però. No serà donant el vot alPSOE, o a qualsevol dels seus aliats subalterns, com es frenarà la dreta reaccionària, ni com s'aconseguirà impedir les polítiques antiobreres i antisocials del futur govern, sigui Rajoy o Zapatero qui l'encapçali. El Govern Zapatero no serà aquesta garantia.

Sigui quin sigui el govern que surti de les eleccions, per nosaltres la clau estarà en la lluita de classes, és a dir, en la resposta social a les polítiques i les agressions que aquest govern voldrà dur a terme. Ens referim a la lluita contra els acomiadaments massius, els retalls salarials i de drets socials i laborals, les contrarreformes laborals i de pensions, la privatització de l'ensenyament i els altres serveis públics, la negació de drets als immigrants i la xenofòbia fomentada des del poder, l'enviament i la presència de tropes espanyoles a països ocupats, l'agressió als drets democràtics del País Basc i la repressió política i sindical, la lluita contra la monarquia i pels drets nacionals... Per això és que cal implicar-se en les lluites socials en curs i les que vindran, sigui quin sigui el resultat electoral.

Kaos - Sembla evident que a dia d'avui no existeix una opció anticapitalista prou implantada i reconeguda com a tal, sinó una multiplicitat d'organitzacions i col·lectius oposats al sistema: quines passos creieu que podrien ajudar a avançar en la construcció d'un referent de l'esquerra, sòlid, implantat i prou influent, capaç de fer front als atacs d'aquest sistema capitalista?

Efectivament, així és. I és un problema greu que s'explica pel pacte de la Transició i la desfeta que va suposar per les posicions revolucionàries, incloent-hi el desastre d' IU, que no va ser el que podia haver estat. El context de desmobilització, especialment de la classe obrera, dels darrers anys tampoc no ajuda. I tampoc ho fa el mode de produir global i en xarxa, amb la segmentació creixent.

Nosaltres apostem per avançar en el que anomenem un Bloc d'Esquerres o Front d'Esquerres Anticapitalista, és a dir, creiem que el que cal és donar passos, encara que siguin modestos, que puguin fer avançar les disperses forces anticapitalistes actuals -ja siguin activistes o col·lectius organitzats— cap a un procés d'unitat a partir d'experiències reals de lluita, amb l'objectiu d'anar creant aquest referent d'esquerres que pugui arribar a agrupar la majoria treballadora i jugar un paper real com a alternativa al sistema, a partir d'organitzar l'oposició d'esquerres al govern i les seves polítiques, amb una nova manera d'organitzar-se solidàriament per fer política transformadora a l'empresa, al barri o a la universitat.

Sabem que no és fàcil i que, per arribar-hi, caldrà primer anar confluint en processos reals de lluita comuna, ja que no es tracta d'intentar un procés d'unitat forçat i artificial. A Catalunya hem fet algunes experiències interessants de treball comú a la Xarxa contra els

Tancaments, en campanyes com la de la Constitució Europea i més recentment contra la reforma de l'Estatut, amb el Fòrum Social Català i els moviments socials reals, amb els tancaments pels drets dels immigrants, etc. A més del terreny comú d'acció que ja tenim, se'ns comencen a presentar noves oportunitats, com l'impuls d'una ILP a escala estatal per reclamar un SMI de 1200 euros i la readmissió obligatòria en cas d'acomiadament improcedent, una campanya que, si prospera, posarà en moviment milers d'activistes polítics, sindicals i socials i posarà a prova la capacitat de treballar organitzadament per uns objectius i unes polítiques comunes. La coordinació dels anticapitalistes al voltant de les tres preocupacions bàsiques de la població (precarietat, habitatge i immigració) és un debat pendent entre el conjunt de militants. Estem convençuts que sobre aquestes bases entre tots serem capaços d'anar construint i decidint. Amb responsabilitat, honestetat, reflexió, paciència i, sobretot, amb la coherència entre el dir i el fer.

Kaos- ¿ Qué posición mantenéis ante las elecciones (os presentáis o no, que opción de voto defendéis ...) y por qué?

Nosotros no nos presentamos a las elecciones. No es una prioridad nuestra en estos momentos. Creemos que en la fase de construcción de una fuerza de izquierda anticapitalista en que nos encontramos no corresponde malgastar esfuerzos participando en un proceso electoral como este.

Para nosotros lo que hace falta es ir sentando las bases para avanzar hacia una fuerza anticapitalista real, enraizada en la clase trabajadora y los movimientos sociales, y eso solo nos parece posible participando activamente en el conjunto de luchas obreras y populares contra las agresiones del gobierno, el régimen y el capital. Nos referimos a luchas como las de los compañeros de TMB de Barcelona por el derecho a dos días de descanso semanal, la de los estudiantes contra el proceso de Bolonia que quiere elitizar y privatizar la Universidad, las movilizaciones por una vivienda digna, la lucha de las mujeres por el derecho a un aborto libre y gratuito, las acciones de solidaridad con los pueblos que luchan por sus derechos como puede ser el palestino, el impulso de la propuesta de ILP por un SMI digno y contra la precariedad, la solidaridad con el pueblo vasco en defensa de sus derechos democráticos, la lucha contra la monarquía y por los derechos nacionales... Nos parece que será a partir de estas movilizaciones y de las que vendrán que, a medida que avanzan y se extiendan, será posible el surgimiento de una amplia capa de activistas dispuesta a agruparse para la lucha organizadamente y a la ofensiva para acabar con este sistema político y social opresor.

A pesar de esto también queremos dejar claro que nosotros no somos contrarios a utilizar las elecciones burguesas como un medio de acción más, subordinado a las acciones de masas – las únicas que pueden realmente llevar a un cambio social revolucionario – y al servicio de estas, con un estricto control de la acción parlamentaria, dado el peligro de acomodo social que supone. Justo lo contrario de lo que hacen los partidos de la izquierda institucional, que basan su actividad en las instituciones y han hecho de la política una actividad profesional bien remunerada y, como quién paga manda, actúan al servicio del mantenimiento del orden actual, endeudándose con los bancos para tener 5 minutos de

propaganda. Es evidente que no es eso por lo que luchó y murió mucha gente.

Nosotros, por lo tanto, no queremos hacer de la debilidad virtud: sería absurdo renunciar a un medio para difundir las luchas y las propuestas anticapitalistas, a una tribuna para difundir la acción política anticapitalista, sino fuera porque somos una fuerza pequeña, como muchos grupos anticapitalistas dispersos que priorizan lo mismo, reconstruir la izquierda de arriba abajo.

Ir a votar para decir que es importante participar en un sistema al cual “ llaman democracia y no lo es “, o ir a votar al PSOE privatizador por miedo al PP, o ir a votar con la nariz tapada para volver a ver el espectáculo desastroso de IU – ICV- EuiA haciendo de comparsa neoliberal del PSOE, sin organizar por la base nada no es creíble, callando ante la moderación salarial para no molestar a los dos sindicatos mayoritarios, no es la prioridad. Inventar candidaturas comunistas para decir que ya tengo a quien votar, tampoco es la expresión de ninguna organización social alternativa.

Luchar, estar con los de abajo, con los trabajadores, organizar – no siendo el que piensa y decide por los otros - , esta sí es la prioridad. Libres respecto al poder e iguales para decidir, queremos ser los comunistas.

Kaos- ¿Creeis qué estas elecciones son plenamente democráticas, lógicamente desde el punto de vista de la democracia formal propia del pensamiento burgués?

Es evidente que no. Partimos naturalmente del hecho que ni la más democrática de las sociedades capitalistas realmente lo es plenamente, si tenemos en cuenta que las profundas desigualdades sociales tienen un reflejo evidente en los órganos de poder, donde siempre la elección acaba siendo entre una u otra fuerza defensora del sistema y dispuesta a gobernar a favor de las clases dominantes. Hablamos de una democracia puramente formal que se reduce al voto periódico entre diversas opciones perpetuadoras del orden existente y que niega la democracia real, es decir, la participación activa de la población en los asuntos públicos que le afectan de manera cotidiana, como puede ser la organización de la economía y la producción.

Pero es que la democracia española salida del pacto de la Transición no cumple ni estos mínimos. Primero porque tiene rasgos profundamente antidemocráticos, entre los cuales la misma figura del jefe de estado, vitalicio, hereditario, nombrado por el dictador anterior y exento de cualquier responsabilidad legal; también la negación del derecho de autodeterminación de los pueblos o la protección de la propiedad privada capitalista, todo eso con garantía del ejército...

En relación a estas elecciones, hay dos cosas muy escandalosas. Una, que la izquierda abertzale haya sido prohibida, es decir, que centenares de miles de ciudadanos vascos no tengan ni la opción de expresarse políticamente ni de obtener representación. Dos, que millones de diudadanos y ciudadanas no puedan ni tan solo votar: los millones de trabajadores y trabajadoras inmigrantes a los cuales se niega este derecho – a pesar de tener todos los deberes de cualquier otro trabajador o trabajadora – y también los jóvenes de entre 16 y 18 años que, aún con las obligaciones propias de los “ adultos “, tampoco tienen reconocido este derecho.

Hablar de democracia en estas condiciones suena a broma, broma desgraciadamente tolerada por una izquierda institucional que, sin excepción, calla, otorga y vive de las migajas que le caen de la mesa del régimen.

Kaos- ¿ Qué valoración hacéis de la legislatura que acaba, gobernada por el PSOE y sus aliados parlamentarios (ICV - IU, ERC...)?

La esencia política del PSOE en estos cuatro años no se ha diferenciado demasiado de la que hacia Aznar. Comenzó tomando algunas medidas inevitables, teniendo en cuenta la forma inesperada en que accedió al poder: se vio obligado a cumplir la promesa de retorno de las tropas de Irak, por ejemplo. También adoptó algunas medidas populistas y demagógicas, de escaso coste económico, como la subida del SMI a 600 euros que no afecta ni al 3% de los asalariados (desvinculándolo como un referente de las prestaciones sociales) mientras baja el salario medio o la pequeña subida de las pensiones mínimas, más recientemente las subvenciones a la vivienda para jóvenes... y algunas otras como la legalización de los matrimonios homosexuales.

Medidas menores que sin embargo no modifican lo verdaderamente importante. En el terreno económico y social: reformas laborales que abaratan aún más el despido y favorecen la precariedad; reformas de pensiones que dificultan el acceso a este derecho, reduciéndolas y fomentando la privatización (fondos de pensiones); reformas fiscales favorables al capital (reducción del impuesto de sociedades...); leyes privatizadoras de los servicios públicos (enseñanza, ferrocarril...)... una política neoliberal que ha servido para que los grandes empresarios (banqueros, constructores, empresas energéticas y de servicios...) hayan batido récords de beneficios, mientras los salarios y las condiciones de vida de los trabajadores y trabajadoras han continuado deteriorándose (bajos salarios y carestía de la vida, ocupación precaria, precio de la vivienda...).

En el terreno más político: endurecimiento del reglamento de extranjería contra los inmigrantes, respeto y aumento de los privilegios a la iglesia (subvenciones a la enseñanza, asignatura de religión...), envío de tropas de ocupación (Afganistán, Líbano...), profunda agresión a las libertades políticas formales aprovechando la “ lucha contra el terrorismo “...

Un gobierno, además, cobardón, incapaz de hacer frente a la derecha, a la defensiva en cuestiones como la del País Vasco o la inmigración, que ha envalentonado la reacción neofranquista pura y dura, con la iglesia en un papel destacado.

Sobre sus aliados parlamentarios (IU - ICV- EuiA, ERC, BNG) podemos hablar de comparsas que han sido incapaces de modificar la política del gobierno. Como mucho alguna tímida propuesta que nunca ha condicionado el apoyo a su política. Cada vez es más evidente que ninguna de estas fuerzas es ni puede ser una alternativa real, no ya para transformar el sistema, sino ni tan siquiera para jugar un papel que no sea subalterno a las políticas social - liberales del PSOE.

En Catalunya tenemos un ejemplo suficientemente elocuente de esto con el Tripartit, que poco tiene que envidiar al gobierno central por lo que respecta a políticas neoliberales (privatización de la sanidad y de la enseñanza, precariedad laboral en la administración, apoyo a las deslocalizaciones y despidos masivos...) o de represión de los movimientos

sociales (ocupas, trabajadores de TMB...).

Kaos- Todo parece indicar que no está claro cuál será la fuerza política ganadora en las elecciones. El PSOE está utilizando a fondo la posibilidad de una victoria del PP para movilizar al electorado. Según vuestra valoración, qué podría significar una victoria de Zapatero o de Rajoy desde el punto de vista de la acción del futuro gobierno?

Para nosotros parece claro que el próximo gobierno, sea quién sea quién lo forme e independientemente también de los apoyos que reciba, será un gobiernodel capital, es decir, un gobierno que actuará defendiendo los intereses de la minoría social más rica, las grandes empresas y las grandes fortunas y eso sólo será posible, como siempre, a costa de la mayoría social trabajadora. Los programas de las dos fuerzas principales no difieren demasiado en política social y económica (fiscalidad, contrarreformas de pensiones y laborales...) ni tampoco en los otros aspectos centrales de la acción de gobierno (represión de los derechos nacionales, política internacional con la OTAN...).

A pesar de ello, el hecho de que el PSOE utilice a fondo el miedo a la derecha para movilizar a un electorado en gran parte decepcionado por su acción de gobierno se basa en una percepción real del carácter neofranquista y ultrarreaccionario del PP, visible en la ostentosa xenofobia o ultraespañolismo montano de los cuales hace bandera.

Pero no nos engañemos. No será dando el voto al PSOE o a cualquiera de sus aliados subalternos como se frenará a la derecha reaccionaria, ni como se conseguirá impedir las políticas antiobreras y antisociales del futuro gobierno, sea Rajoy o Zapatero quién lo encabece. El Gobierno Zapatero no será esta garantía.

Sea cual sea el gobierno que salga de las elecciones, para nosotros la clave estará en la lucha de clases, es decir, en la respuesta social a las políticas y las agresiones que este gobierno querrá llevar a término. Nos referimos a la lucha contra los despidos masivos, los recortes salariales y de derechos sociales y laborales, las contrarreformas laborales y de pensiones, la privatización de la enseñanza y de otros servicios públicos, la negación de derechos a los inmigrantes y la xenofobia fomentada desde el poder, el envío y la presencia de tropas españolas en países ocupados. La agresión a los derechos democráticos del País Vasco y la represión política y sindical, la lucha contra la monarquía y por los derechos nacionales... Es por eso que hace falta implicarse en las luchas sociales en curso y en las que vendrán, sea cual sea el resultado electoral.

Kaos - Parece evidente que a día de hoy no existe una opción anticapitalista lo suficientemente implantada y reconocida como tal, sino una multiplicidad de organizaciones y colectivos opuestos al sistema: qué pasos creéis que podrían ayudar a avanzar en la construcción de un referente de la izquierda, sólido, implantado y lo suficientemente influyente, capaz de hacer frente a los ataques de este sistema capitalista?

Efectivamente, así es. Y es un problema grave que se explica por el pacto de la Transición y el desastre que supuso para las posiciones revolucionarias, incluyendo el desastre de IU, que no fue lo que podía haber sido. El contexto de desmovilización, especialmente de la clase obrera, de los últimos años tampoco ayuda. Y tampoco lo hace el modo de producir global y en red, con la segmentación creciente.

Nosotros apostamos por avanzar en lo que llamamos un Bloque de Izquierdas o Frente de Izquierda Anticapitalista, es decir, creemos que lo que hace falta es dar pasos, aunque sean modestos, que puedan hacer avanzar las dispersas fuerzas anticapitalistas actuales – ya sean activistas o colectivos organizados – hacia un proceso de unidad a partir de experiencias reales de lucha con el objetivo de ir creando este referente de izquierdas que pueda llegar a agrupar la mayoría trabajadora y jugar un papel real como alternativa al sistema, a partir de organizar la oposición de izquierdas al gobierno y sus políticas, con una nueva manera de organizarse solidariamente para hacer política transformadora en la empresa, en el barrio o en la universidad.

Sabemos que no es fácil y que, para llegar, habrá primero que ir confluyendo en procesos reales de lucha común, ya que se trata de intentar un proceso de unidad forzado y artificial. En Catalunya hemos hecho algunas experiencias interesantes del trabajo común en la Xarxa contra els tancaments, en campañas como la de la Constitución Europeay más recientemente contra la reforma del Estatut, con el Fórum Social Catalán y los movimiento sociales reales, con los encierros por los derechos de los inmigrantes, etc. Además del terreno común de acción que ya tenemos, se nos comienzan a presentar nuevas oportunidades, como el impulso de una ILP a escala estatal para reclamar un SMI de 1200 euros y la readmisión obligatoria en caso de despido improcedente, una campaña que, si prospera, pondrá en movimiento a miles de activistas políticos, sindicales y sociales y pondrá a prueba la capacidad de trabajar organizadamente por unos objetivos y unas políticas comunes. La coordinación de los anticapitalistas alrededor de las tres preocupaciones básicas de la población (precariedad, vivienda e inmigración) es un debate pendiente entre el conjunto de militantes. Estamos convencido que sobre estas bases entre todos seremos capaces de ir construyendo y decidiendo. Con responsabilidad, honestidad, reflexión, paciencia y, sobretudo con la coherencia entre el decir y el hacer.

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/entrevista_a_corrent_roig_sobre_les_elec